

δακιοῦ κτλ., ἔτι δὲ καὶ νῦν ἐπονομάζονται πολλοὶ ἐκκλησίαι, οἷον ἅγιος Νικόλαος Ῥαγκαβᾶς, ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Κουρκουρῆς, Παναγία ἡ Βλασσαροῦ, Παναγία ἡ Ῥόμβη κτλ. Δυνατὸν λοιπὸν ἔκ τινος κτήτορος Καπνικάρη νὰ ἐπωνομάσθῃ ἡ ἐκκλησία Καπνικαρέα. Πιθανωτέρα ὅμως εἶνε ἡ πρώτη ἐξηγήσις. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ κατάληξις ἐξ, ἄνευ συνιζήσεως τῶν δύο φωνηέντων ἐν τῇ προφορᾷ, εἶνε ἡ συνήθης ἀθηναϊκῆ. **

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ πολιτεία τῶν μελισσῶν ὁμολογεῖται ὡς τὸ πρότυπον τῆς ἀρίστης μοναρχίας. Πρέπει ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι παρ' αὐταῖς οὔτε νόμοι ὑπάρχουσιν, οὔτε δίκαι, οὔτε δικασταί, οὔτε δικηγόροι, οὔτε χωροφύλακες καὶ κλητῆρες· ἡ δὲ ἔλλειψις τούτων, ἡ ἀποτελοῦσα τῶν μελισσῶν τὴν ὑπεροχὴν, κατορθοῦται διότι ἕκαστος τῆς πολιτείας μέλος ἔχει σαφῶς ὠρισμένην τὴν ἀποστολὴν του καὶ οὐδόλως σκέπτεται νὰ ἐκπληρώσῃ ἄλλην τινά. Αἱ ἐργάτιδες δὲν ὄνειρεῦνται θέσιν κηφῆνος, οὐδ' οἱ κηφῆνες ῥαδιοργαῖσιν ἵνα γείνωσι βασιλίσσαι. Παρ' ἀνθρώποις ἀπ' ἐναντίας ἀδύνατον νὰ λειψώσιν οἱ ταραξίαι, ἀφοῦ καθ' ἡμᾶς ἡ κοινωνία οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ συνκυλία, ἐν ᾗ οὐδεὶς μουσικὸς στέργει νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μέρους του, ἀλλὰ θέλει νὰ σκεπᾶσθῃ τὴν φωνὴν τῶν ἄλλων ὀργάνων, καὶ ἐκ τούτου ἐπέρχεται ἀνυπόφορος κακοφωνία.

Ποσάκις μοχθοῦμεν ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ νὰ προμηθευθῶμεν καὶ διατηρήσωμεν δυσαρρεσκείας, αἰτίνας καὶ μόναι ἤθελον φθάσει καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀπολεσθῶσιν! (Ἀλφόνσος Κάρ).

Ο ΒΟΡΕΙΑΣ ΠΟΥ Τ' ΑΡΝΑΚΙΑ ΠΑΓΟΝΕΙ

Ἦτον νόχτα, εἰς τὴν στέγη ἐβογοῦσε

Ὁ βορείας, καὶ φίλῳ ἔπεφτε χιόνι.

Τὶ μεγάλο κακὸ νὰ ἐμνηοῦσε

Ὁ βορείας ποῦ τ' ἀρνάκια παγώνει;

Μὲς στὸ σπῆτι μιὰ χαροκαμένη,

Μιὰ μητέρα ἀπὸ πόνους γεμάτη,

Στοῦ παιδιοῦ της τὴν κούνια σκυμμένη

Δέκα νόχταις δὲν ἔκλειγε μάτι.

Ἐἶχε τρία παιδιά πεθαμμένα,

Ἄγγελούδια, λευκὰ σὰν τὸν κρίνο,

Κ' ἓνα μόνον τῆς ἔμεινε, ἓνα,

Καὶ στὸν τάφο κοντὰ ἦτον κ' ἐκεῖνο.

Τὸ παιδί της μὲ κλάμμα ἐβογοῦσε

Ὡς νὰ ἐζήταε τὸ δούλιο βοήθεια,

Κ' ἡ μητέρα σιμά του ἐθρηνοῦσε

Μὲ λαχτάρα χτυπώντας τὰ στήθηα.

Τὰ γογγύσματα ἐκεῖνα καὶ οἱ θρήνοι

Ἐπληγόναν βαθεῖα τὴν ψυχὴ μου.

Σύντροφός μου ἡ ταλαίπωρη ἐκεῖνη,

Ἄχ, καὶ τὸ ἄρρωστο ἦτον παιδί μου.

Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴ στέγη ἐβογοῦσε

Ὁ βορείας, καὶ φίλῳ ἔπεφτε χιόνι.

Ἄχ, μεγάλο κακὸ μοῦ ἐμνηοῦσε

Ὁ βορείας ποῦ τ' ἀρνάκια παγώνει.

Τὸν γιατρὸ καθὼς εἶδε, ἐσηκώθη

Σὰν τρελή. Ὅλοι γύρω ἑστωπαῖναν·

Φλογεροὶ τῆς ψυχῆς της οἱ πόθοι

Μὲ τὰ λόγι' ἀπ' τὸ στόμα της βγαῖναν.

«ὦ, κακὸ ποῦ μ' ἐρῆκε μεγάλο!

Τὸ παιδί μου, γιατίε, τὸ παιδί μου. . .

Ἔνα τῶχω, δὲν μ' ἔμεινε ἄλλο·

Σωτέ μου το, καὶ πάρ' τὴν ψυχὴ μου.»

Κι' ὁ γιατρὸς μὲ τὰ μάτια σκυμμένα

Πολλὴν ὥρα δὲν ἄνοιξε στόμα.

Τέλος πάντων—ἄχ, λόγια χαμένα—

«Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπεν, ἀκόμα.»

Κ' ἔκαμωθῃ πῶς θέλει νὰ σκύψῃ

Στὸ παιδί, καὶ νὰ ἰδῇ τὸ σφυγμὸ του.

Ἔνα δάκρυ ἐπροσπάθει νὰ κρούσῃ

Ποῦ κατέβ' εἰς τ' ὠχρὸ πρόσωπό του.

Στοῦ σπιτιοῦ μας τὴ στέγη ἐβογοῦσε

Ὁ βορείας, καὶ φίλῳ ἔπεφτε χιόνι.

Ἄχ, μεγάλο κακὸ μᾶς μνηοῦσε

Ὁ βορείας ποῦ τ' ἀρνάκια παγώνει.

Ἡ μητέρα ποτὲ δακρυσμένω

Τοῦ γιατροῦ νὰ μὴ υἰώσῃ τὸ μάτι,

Ὅταν ἔχη βαρεῖα ἐκπλωμένω

Τὸ παιδί της σὲ πόνου κρεβάτι!

Γ. Κ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἦτο Ὑπουργοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως τοῦ αὐδιδίμου Ῥίζου τοῦ Νερουλοῦ ὄντος, νεοφώτιστός τις καθηγητῆς τοῦ πανεπιστημίου ἐξύβρισε αὐτὸν δι' ἐπιστολῆς. Φοβηθέντες δὲ οἱ τοῦ καθηγητοῦ φίλοι τὴν δικαίαν τοῦ ὑπουργοῦ ὀργὴν, προσῆλθον εἰς αὐτὸν, καὶ ἐπεχείρησαν διὰ λόγων μειλιχίων νὰ τὸν δυσωπήσωσι.—«Δὲν μὲ ἐπείραζαν αἱ ὕβρεις, ἀπεκρίθη ὁ λόγιος καὶ εὐφυῆς ὑπουργός, μὲ ἐπείραζαν μόνον αἱ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ καθηγητοῦ ἀνορθογραφίαι.»

Ἦτο Νεωσι, γράφει ἡ Ὠρα, ἐγένετο σπουδαία ἀνακάλυψις, ἥτις θέλει φέρει τελείαν ἀλλοίωσιν τοῦ συστήματος τῶν τῶες ἐν χρήσει τυπογραφικῶν στοιχείων· ἀντὶ τῶν μέτρων τοῦδε μεταλλικῶν, εὐρέθη τὸ μέσον τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ στοιχείων ἐκ στομωμένης ὑάλου (verre trempé) κατασκευαζομένων, τὰ ὁποῖα οὔτε εἰς φθορὰν ὑπόκεινται καὶ τοὺς χαρακτῆρας πολὺ καθαρώτερον ἀποτυποῦσιν. Αἱ ἤδη ἐν χρήσει μητραι δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐξ ὑάλου στοιχείων.

Κατὰ τινὰ τελευταίως δημοσιευθεῖσαν στατιστικὴν, ἐπὶ 400 γάμων ἀναλογοῦσι ὅ διαζύγια ἐν Ἑλβετίᾳ, 2 ἐν Βελγίῳ καὶ 1 ἐν Ὀλλανδίᾳ καὶ Σουηδίᾳ.

Ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχουσι 4564 θέατρα, ἡτοι: 387 ἐν Γαλλίᾳ, 346 ἐν Ἰταλίᾳ, 168 ἐν Ἰσπανίᾳ, 150 ἐν τῇ Μεγ. Βρετανίᾳ, 150 ἐν Αὐστρίᾳ, 191 ἐν Γερμανίᾳ, 44 ἐν Ῥωσίᾳ καὶ Πολωνίᾳ, 34 ἐν Βελγίῳ, 23 ἐν Ὀλλανδίᾳ, 20

ἐν Ἑλβετία, 18 ἐν Σουηδία καὶ Νορβηγία, 15 ἐν Δανιμαρκία, 16 ἐν Πορτογαλία, 4 ἐν Τουρκία, 4 ἐν Ἑλλάδι, 3 ἐν Ῥωμανία καὶ 1 ἐν Σερβία.

~ Τὸ ἐν τοῖς φακέλοις κόμμι, γράφει ἡ «Καρτερία», παρατηρήθη ὅτι ἔχει ἐλευθρίας συννεπίας. Καταγγέλλεται ὅτι μεταδίδει καρκινώδεις μίασμα. Ἐσχάτως ὁ καθηγητὴς Βιλρόθ, εἰς τῶν διακεκριμένων καθηγητῶν τῆς ἰατρικῆς σχολῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέννης, παρέτῆρσε καρκίνον τῆς γλώσσης μεταδοθέντα διὰ τοῦ κόμμιως τῶν φακέλων. Ὁ ἀσθενὴς ἦτο νέος τις ἐκ Στουλβαϊσσεμβουργ, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἔπεσε θύμα τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας. Ἐστὼ τοῦτο πρὸς γνῶσιν τῶν ποιούντων χρῆσιν τῶν μετὰ κόμμιως φακέλων, οὗς οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποθέσῃ τῶσφ κινδυνώδεις.

~ Ὁ κύριος Μαρών εἶνε ἄνθρωπος οἰκονόμος ὅστις δυσπιστεῖ πρὸς τοὺς ῥάπτας· ἀγοράζει μόνος του τὸ ὕφασμα καὶ δίδει ὁ ἴδιος τὸ σχέδιον τοῦ ἱματίου. Ἐσχάτως προσεκάλεσε τὸν ῥάπτην του, ὅστις ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸ μέτρον εἶπεν αὐτῷ, ὅτι τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον ἠγόρασε δὲν ἀρκεῖ διὰ τὸ φόρεμα. Ὁ Μαρών τὸν ἀποβάλλει καὶ ζητεῖ ἄλλον. Οὗτος λαμβάνει τὸ ὕφασμα καὶ τῷ ὑπόσχεται τὸ ἱμάτιον μετὰ δύο ἡμέρας.

— Νὰ μοὶ φέρῃς καὶ τὸν λογαριασμόν.

— Πολὺ καλὰ.

Τὴν τρίτην ἡμέραν, ὁ ῥάπτης ἔρχεται φέρων τὸ ἱμάτιον, ὅπερ εἶνε καλὸν καὶ ἀρκετὰ εὐρὺ καὶ μακρόν.

— Δός μοι τὸν λογαριασμόν.

— Ἄ! τὸν εἶχα θέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης μου καὶ τὸν ἐλησμόνησα ἐκεῖ.

Κρούουσι τὴν θύραν. Ὑπηρέτης ἔρχεται καὶ λέγει:

— Ὁ υἱὸς τοῦ ῥάπτου εἶνε ἔξω.

Ὁ ῥάπτης ταράττεται.

— Τί θέλει; ἐρωτᾷ ὁ κύριος Μαρών.

— Ζητεῖ τὸν πατέρα του.

— Ἄς εἰσέλθῃ.

Ὁ ῥάπτης θοουθεῖται, ὅταν μάλιστα ὁ υἱὸς του εἰσῆλθεν ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ὁμοίου ὕφασματος μετὰ τὸ φόρεμα τοῦ κυρίου Μαρών.

— Τί θέλεις ἐδῶ; ἐρωτᾷ ὁ πατὴρ θυμωμένος.

— Μ' ἔστειλεν ἡ μητέρα νὰ σοῦ φέρω τὸν λογαριασμόν τοῦ κυρίου.

— Δός μου τον καὶ φύγε.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ κ. Μαρών κρατεῖ τὸ παιδίον καὶ βεβαιουῖται περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ὕφασματος.

— Ἄ! μάσρη, πῶς συμβαίνει τοῦτο; ὁ ἄλλος ῥάπτης μου μετὰ τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκα δὲν ἠδύνατο νὰ μοὶ κάμῃ ἐν ἐπανωφόριον, σὺ δὲ μετὰ τὸ ἴδιον ὕφασμα καὶ τὸ ἐδικόν μου ἔκαμες καὶ εἰς τὸν υἱόν σου ἔκαμες φόρεμα.

— Πιθκόν, Κύριε, ἀπεκρίθη, ὁ ἄλλος ῥάπτης

νὰ ἔχῃ υἱὸν μεγαλύτερον τοῦ ἐδικοῦ μου.

~ Εἶχον, διηγεῖται συγγραφεὺς τις, ἕνα θεῖον. Κατ' οὗτοι, ἀγαμὸς ὢν, εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἤμην ἐπομένως ὁ μόνος αὐτοῦ κληρονόμος, διὰ καὶ ἡμέρας τινὰς τῆς ἀνοξείως καὶ τοῦ φθινοπώρου ἐπήγαινα κατ' ἔτος ὅπως τῷ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου. Ὁ θεὸς μου ἦτον ἀριστος κυνηγός· ἐκυνηγούσαμεν ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐσπέρας καὶ ὑπερηδύνετο ὅτι ἐμελλε ν' ἀφήσῃ διάδοχον τοῦ κυνηγετικοῦ του σταδίου.

Τὸ τελευταῖον φθινοπώρον ἀναχωρῶν διὰ τὴν ἐξοχὴν ἐκ Παρισίων παρεκλήθη ὑπὸ τῆς μνηστῆς μου νὰ τῇ πέμψω μίαν ἐκ τῶν παρ' ἐμοῦ φονευθησομένων περδικῶν. Ἡ πέρδιξ τάχιστα ἐπέμφθη, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ μνηστὴ μου εἶχε τὴν ἀβροφροσύνην νὰ με εὐχαριστήσῃ δι' ἐπιστολῆς, ἥτις ἠνοίχθη κατὰ λάθος παρὰ τοῦ θεοῦ μου. Ἐκτὸς τῶν ἀνορθογραφικῶν τῆς, ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς: «Ἐφαγα τὴν πέρδικα μετὰ τὰ λάχανα, ἀλλὰ πότε θὰ φάγωμεν οἱ δύο μας καὶ τὸν θεῖον; Παρακάλεσέ τον λοιπὸν νὰ μὴ μᾶς κάμῃ νὰ περιμένωμεν. Δὲν ἀγαπῶ τοὺς δυσκολομασσήτους θεοὺς.» Ὁ θεὸς μου δὲν ἠδύνατο νὰ ποθῆσῃ καλλιτέραν εἶδησιν. Μετὰ ἕξ μῆνας ἀπέθανεν ἀφίνων τὴν περιουσίαν του εἰς τὰ νοσοκομεία. Ἡ πέρδιξ μετὰ τὰ λάχανα μοὶ ἐκόστισεν 600 χιλιάδας φράγκα.

~ Ἐὰν ἀληθεύοσι πάντα ὅσα περὶ σοῦ ἤκουσα, ἔλεγεν ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος τοῦ Λονδίνου πρὸς κλέπτην τινὰ, πυκνὸν καὶ μέλαν γένειον τρέφοντα, πρέπει νὰ ἔχῃς συνείδησιν μέλαιναν ὡς τὸ γένειόν σου.

— Εὐγενέστατε, ἀπεκρίθη ὁ ἔνοχος, ἐὰν ἡ συνείδησις μετρηθῇ διὰ τοῦ μέτρου τοῦ γενείου, ὀφείλω νὰ συμπεράνω ὅτι ἡ Ὑμ. Τιμιότης οὐδεμίαν ἔχει συνείδησιν.

~ Κατὰ τὰς παραμονὰς βουλευτικῶν ἐκλογῶν, ἐν Παρισίοις, ἀνὴρ περιφερόμενος ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ κολλῶν ἐν τοῖς τοίχοις δελτίον συνιστῶν τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Θεῖρου, ἦλθε καὶ ἐκόλλησεν ἐν εἰς τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Πληρῆς ἔργῆς ὁ θυρωρὸς τὸν ὠνείδισεν εἰπὼν «δὲν ἐξεύρεις ὅτι εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ κολλᾷς ἐδῶ δελτία;» Ἐρωτήσαντος τοῦ ἀνδρὸς μετὰ πολλῆς εἰρωνείας ἂν τῷ ἀπηγορευέτο νὰ κολλῆσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεῖρου εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν του, ὁ θυρωρὸς ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ ἠπόρει τί νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτε ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ πρώτου πατώματος φωνὴν, λέγουσαν «Ne m'ôtez pes, ne m'ôtez pes.» Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ οἰκοδεσπότη Θεῖρου.

~ Κυρία τις ἐκ Βιέννης ἔλεγε τῷ Λόρδῳ Dudley: «Πόσον ἄσχημα ὁμιλοῦσι τὰ γαλλικὰ ἐν Λονδίῳ!» ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη «Κυρία μου, αἰτία τούτου εἶνε, ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν εἰσῆλθον δις ἐν Λονδίῳ ὅπως ἐν Βιέννῃ.»

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.